

Uchwała z dnia 8 maja 2008 r.

I UZP 1/08

Przewodniczący SSN Herbert Szurgacz (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Zbigniew Hajn, Zbigniew Myszka.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 maja 2008 r. sprawy z odwołania Ireny D. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi Wojewódzkiemu w C. o wysokość świadczenia, na skutek zagadnienia prawnego przekazanego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 stycznia 2008 r. [...]

„Czy ubezpieczona pobierająca wcześniejszą emeryturę przyznaną na podstawie Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 stycznia 1990 r., w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (Dz.U. nr 4 poz. 27) po nabyciu w stanie prawnym po 1 lipca 2004 r. prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2004 r. nr 39 poz. 353 ze zm.), która wskazała podstawę wymiaru ustaloną na nowo w myśl art. 15 wyżej wymienionej ustawy i która po uzyskaniu wcześniejszej emerytury podlegała co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu ma prawo do ustalenia wysokości emerytury z art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, według kwoty bazowej z daty zgłoszenia wniosku o emeryturę nie tylko do części socjalnej świadczenia, ale również do podstawy wymiaru ?”

p o d j ą ł u c h w a ł ę :

Ubezpieczona, pobierająca wcześniejszą emeryturę przyznaną na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 stycznia 1990 r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (Dz.U. Nr 4, poz. 27), która po nabyciu po 1 lipca 2004 r. prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecz-

nych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) podlegała przez co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnym lub rentowym ma prawo do ustalenia wysokości emerytury według kwoty bazowej z daty zgłoszenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury zarówno w zakresie tzw. części socjalnej, jak i części stażowej emerytury (art. 53 ust. 1 i 4 w związku z art. 110 tej ustawy).

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach, postanowieniem z dnia 9 stycznia 2008 r. przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości: „czy ubezpieczona pobierająca wcześniejszą emeryturę przyznaną na podstawie Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 stycznia 1990 r., w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy po nabyciu w stanie prawnym po 1 lipca 2004 r. prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która wskazała podstawę wymiaru ustaloną na nowo w myśl art. 15 wyżej wymienionej ustawy i która po uzyskaniu wcześniejszej emerytury podlegała co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu ma prawo do ustalenia wysokości emerytury z art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, według kwoty bazowej z daty zgłoszenia wniosku o emeryturę nie tylko do części socjalnej świadczenia, ale również do podstawy wymiaru ?”

Zagadnienie prawne powstało na tle następującego stanu faktycznego. Ubezpieczona Irena D. (ur. 22 października 1944 r.) od 1 września 1996 r. pobierała wcześniejszą emeryturę przyznaną na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 stycznia 1990 r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (Dz.U. Nr 4, poz. 27). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru został wyliczony w oparciu o wynagrodzenia z 7 lat i wynosił 112,65%. Po przyznaniu prawa do wcześniejszej emerytury ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie i podlegała co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu. W dniu 12 grudnia 2005 r., w związku z ukończeniem 60 roku życia, ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i

rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy przyznał ubezpieczonej decyzją z dnia 29 grudnia 2005 r. prawo do emerytury od 1 grudnia 2005 r., tj. od dnia złożenia wniosku i jednocześnie zawiesił wypłatę emerytury, gdyż ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie. Organ rentowy do ustalenia wysokości emerytury przyjął podstawę wymiaru wcześniejszej emerytury ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 112,65%. Do części socjalnej emerytury organ rentowy uwzględnił 24% kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o nową emeryturę w myśl art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej. Decyzją z dnia 28 kwietnia 2006 r. organ rentowy podjął od 1 kwietnia 2006 r. wypłatę świadczenia w związku z rozwiązaniem stosunku pracy. Ubezpieczona w odwołaniu od decyzji domagała się ustalenia wysokości emerytury i przyjęcia do podstawy wymiaru kwoty bazowej obowiązującej w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę oraz wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wyliczonego zgodnie z art. 15 powołanej wyżej ustawy.

Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonej podnosząc w uzasadnieniu, że zgodnie z art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury na podstawie przepisów wymienionych w art. 195 stanowi podstawa wymiaru emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury. Nie ma zatem możliwości ustalenia podstawy wymiaru emerytury na nowo w myśl art. 15 przy zastosowaniu aktualnej kwoty bazowej. Ograniczenie to nie dotyczy jednak części socjalnej emerytury (czyli składnika wynoszącego 24% kwoty bazowej) i zgodnie z art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej osoba, która po uzyskaniu prawa do świadczenia a przed zgłoszeniem wniosku o nowe świadczenie podlegała co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu, ma ustaloną część socjalną od kwoty bazowej obowiązującej w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę.

Ubezpieczona w apelacji po sprecyzowaniu roszczenia domagała się ustalenia wysokości emerytury przy przyjęciu kwoty bazowej z daty zgłoszenia wniosku o emeryturę (grudzień 2005 r.) w wysokości 1.903,03 zł nie tylko do części socjalnej emerytury ale również do podstawy jej wymiaru i przyjęcie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru -104,82% wyliczonego z 20 dowolnie wybranych lat z całego okresu ubezpieczenia. W uzasadnieniu apelacji ubezpieczona podniosła, że po przyznaniu prawa do wcześniejszej emerytury pracowała ponad 30 miesięcy, wskazała zarobki w oparciu o art. 15 ustawy, nabyła prawo do nowego świadczenia w oparciu

o art. 27 ustawy oraz że cała emerytura powinna być wyliczona od jednej kwoty bazowej. Powołała się również na przepis art. 53 ust. 3 i 4 ustawy oraz zarzuciła, że ma prawo w każdym czasie złożyć wniosek o obliczenie wysokości jej emerytury w sposób prawidłowy.

Sąd Apelacyjny, rozpoznając apelację uznał, że powstało zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości i w trybie art. 390 k.p.c. przedstawił je do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy nie znajdzie zastosowania uchwała Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r., I UZP 3/06 (OSNP 2007 nr 1-2, poz. 22), gdyż była ona odpowiedzią na pytanie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku w sytuacji, gdy ubezpieczona nie podlegała ubezpieczeniu przez co najmniej 30 miesięcy. Sąd Apelacyjny stwierdził, że podziela pogląd Sądu Najwyższego, że w stanie prawnym obowiązującym po dniu 1 lipca 2004 r. wysokość emerytury ubezpieczonej, która nabyła prawo na podstawie art. 27 ustawy, a wcześniej pobierała emeryturę wcześniejszą na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 stycznia 1990 r., podlega ustaleniu przy zastosowaniu art. 53 ust. 3 i 4 ustawy.

W przedstawionym stanie faktycznym istotne znaczenie ma okoliczność podlegania przez ubezpieczoną co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu po przyznaniu prawa do wcześniejszej emerytury oraz niewskazanie przez nią jako podstawy wymiaru emerytury podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury, ale wskazanie podstawy wymiaru na nowo w myśl art. 15 ustawy.

Ze względu na udział ubezpieczonej w tworzeniu funduszu ubezpieczeniowego i uregulowanie zawarte w treści art. 53 ust. 4 ustawy przepis ten, zdaniem Sądu Apelacyjnego, stanowi samodzielną przesłankę do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej w oderwaniu od zasad wynikających z przepisu art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy nakazujących ustalenie podstawy wymiaru emerytury jako podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do wcześniejszej emerytury. Zdaniem Sądu Apelacyjnego ograniczenie zasad wynikających z treści art. 53 ust. 4 w związku z ust. 3 ustawy tylko do uznania, że ubezpieczona ma prawo po przepracowaniu co najmniej 30 miesięcy po przyznaniu prawa do wcześniejszej emerytury do przyjęcia aktualnej kwoty bazowej z daty przejścia na nową emeryturę z art. 27 ustawy do części socjalnej emerytury stoi w sprzeczności z wcześniejszym stanowiskiem Sądu Najwyższego, że ubezpieczona

ma prawo do ustalenia wysokości emerytury w oparciu o jedną kwotę bazową (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2006 r., I UZP 2/06, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 76). Co prawda, w stanie faktycznym tej uchwały podstawę wymiaru emerytury stanowiła podstawa wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy, ale przecież istotny zarzut organów rentowych jeszcze przed podjęciem uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2002 r., III UZP 7/02 (OSP 2003 nr 9, poz. 107), sprowadzał się do kwestionowania przyjęcia dwóch różnych kwot bazowych do tego samego świadczenia.

W stanie faktycznym sprawy, przy przejściu z wcześniejszej emerytury na emeryturę z art. 27 ustawy, nie sposób nie nawiązać do tych orzeczeń Sądu Najwyższego, które stwierdzały, że nabycie świadczenia w wieku powszechnym wiąże się z ponownym ustaleniem uprawnień emerytalnych (między innymi w zakresie kwoty bazowej), czyli wszczęciem postępowania w nowej sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych - por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2005 r., I UK 120/04 (OSNP 2005 nr 16, poz. 257) oraz orzeczenia zapadłe pod rządami starego prawa emerytalnego: uchwała z dnia 12 maja 1993 r., II UZP 2/93 OSNCP 1993 nr 12, poz. 220) oraz potwierdzający ją wyrok z dnia 17 kwietnia 1998 r., II UKN 607/97 (OSNAPiUS 1999 nr 7, poz. 255).

Wprawdzie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do uchwały z dnia 14 czerwca 2006 r., I UZP 3/06, zajął stanowisko, że emerytura z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego u osoby, która ma ustalone prawo do wcześniejszej emerytury nie stanowi nowego świadczenia ustalonego według reguł świadczenia przyznawanego po raz pierwszy, tym niemniej podkreślił, że nie sposób pominąć wcześniejszych zastrzeżeń w tej mierze wyrażonych przez Sąd Najwyższy w powołanych wyżej uchwałach i orzeczeniach.

Również okoliczność, że emerytura ubezpieczonej z art. 27 ustawy została zawieszona w związku z treścią przepisu art. 103 ust. 2a ustawy zdaje się świadczyć o tym, że jest to nowe świadczenie.

Sąd Apelacyjny podkreślił także, że znane jest mu stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 5 października 2006 r., I UK 82/06. Sąd Najwyższy wskazał w uzasadnieniu tego wyroku, że jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień emerytalnych podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 53 ust. 4 ustawy) uprawnia go to do ubiegania się o ponowne ustalenie wysokości emerytury według zasad

określonych w art. 109 do 112 ustawy. Należy także podkreślić, że Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2006 r., P 9/05 (OTK-A 2006 nr 4, poz. 46), orzekł, że art. 53 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest zgodny z art. 2 i 32 Konstytucji RP.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przy przejściu z wcześniejszej emerytury na emeryturę w wieku powszechnym i wskazanie przez ubezpieczonego podstawy wymiaru na nowo w myśl art. 15 ustawy - o ile ubezpieczony posiada 30 miesięczny okres ubezpieczenia następujący po dacie przyznania pierwotnego świadczenia - można uznać, zgodnie z treścią przepisu art. 53 ust. 4 ustawy, że wyłączony jest przepis art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy.

Sąd Apelacyjny skłania się wobec powyższego ku pogładowi, że wyłączenie przepisu art. 21 ust. 2 pkt 1 z mocy obowiązującego od dnia 1 lipca 2004 r. przepisu art. 53 ust. 4 ustawy daje możliwość ubezpieczonym przy przejściu z emerytury wcześniejszej na emeryturę z art. 27 ustawy do wyliczenia emerytury w oparciu o kwotę bazową z daty zgłoszenia wniosku o emeryturę z art. 27 ustawy nie tylko w odniesieniu do części socjalnej ale również do podstawy wymiaru „nowej” emerytury pod warunkiem wskazania podstawy wymiaru na nowo w myśl art. 15 ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Regulacja prawna ustalenia wysokości emerytury osób zainteresowanych, które wcześniej miały ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy względnie miały wcześniej ustalone prawo do emerytury (wcześniejszej) nasuwa szereg wątpliwości interpretacyjnych i prowadzi do rozbieżnej praktyki. Dotyczy to szczególnie sytuacji po dokonaniu ustawą z dnia 10 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 121, poz. 1264) zmiany art. 53 ustawy emerytalnej poprzez dodanie ustępów 3 - 5. W związku ze wskazaną nowelizacją pojawiły się nawet wątpliwości odnośnie do jej zgodności z Konstytucją, rozstrzygnięte przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 24 kwietnia 2006 r., P 9/05, stwierdzającym, że art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej jest zgodny z art. 2 i art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W kwestii zbliżonej do rozpatrywanego zagadnienia prawnego, mianowicie, czy ubezpieczonej, która w stanie prawnym obowiązującym po nowelizacji art. 53 nabyła prawo do emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, będąc poprzednio na

wcześniejszej emeryturze przyznanej na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 26 stycznia 1990 r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy wysokość emerytury może być ustalona przy uwzględnieniu podstawy wymiaru w myśl art. 15 ustawy emerytalnej i zastosowaniu kwoty bazowej aktualnej w dacie zgłoszenia wniosku, czy też jedynie przy zastosowaniu art. 53 ust. 3 i 4 ustawy, Sąd Najwyższy w uchwale z 14 czerwca 2006 r., I UZP 3/06, stwierdził, że wysokość emerytury podlega ustaleniu przy zastosowaniu art. 53 ust. 3 i 4 ustawy. Przytoczona uchwała, w związku z treścią zagadnienia prawnego, ograniczała się do kwestii kwoty bazowej w zakresie tzw. części socjalnej (art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej). Zagadnienie, będące przedmiotem pytania prawnego dotyczy natomiast kwestii kwoty bazowej w zakresie podstawy wymiaru w przypadku, kiedy ustala się prawo do emerytury a ubezpieczona po uzyskaniu wcześniejszej emerytury podlegała co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu.

Udzielając odpowiedzi należy w pierwszym rzędzie wskazać na przepisy prawa znajdujące zastosowanie oraz na relacje między nimi. Sąd Apelacyjny powołał jedynie przepisy art. 27 oraz 53 ustawy emerytalnej. Zdaniem Sądu Najwyższego należy mieć na uwadze również przepis art. 110 tej ustawy. Zmiany w zakresie sytuacji prawnej ubezpieczonych korzystających ze świadczeń emerytalnych (rentowych) mogą być powodowane przez różne okoliczności uznane przez ustawodawcę za relewantne dla prawa do świadczeń. Należą do nich - między innymi - potrzeba dostosowania wysokości świadczeń długoterminowych do wzrostu kosztów utrzymania, czemu służy waloryzacja (rewaloryzacja) przyznanych emerytur, również emerytur wcześniejszych (art. 27 w związku z art. 53 ust. 3 ustawy emerytalnej), wzgląd na udział ubezpieczonego w tworzeniu funduszu ubezpieczeniowego w razie dalszego opłacania przez ubezpieczonego składek na ubezpieczenie społeczne związanego z dalszym zatrudnieniem po nabyciu prawa do emerytury (por. powołany wyrok Trybunału Konstytucyjnego). W kontekście przedstawionego zagadnienia prawnego mogą to być zwłaszcza osiągnięcie wieku przewidzianego powszechnie dla uzyskania prawa do emerytury przez korzystających z emerytury wcześniejszej, kontynuowanie zatrudnienia po uzyskaniu prawa do emerytury (oraz emerytury wcześniejszej).

Wpływ osiągnięcia wieku emerytalnego na uprawnienia emerytalne osób korzystających z emerytury wcześniejszej został uregulowany w art. 21 ustawy emerytalnej. Według art. 21 ust. 1 pkt 1 w związku z ust. 2 pkt 1 podstawę wymiaru eme-

rytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury stanowi podstawa wymiaru emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury. Ustawodawca nowelizując art. 53 ustawy emerytalnej sprecyzował, że emeryturę dla tych osób oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do podstawy wymiaru, a następnie podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury (ust. 3); zasady tej nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (ust. 4). Na gruncie tej regulacji prawnej powstała wzmiankowana już powyżej wątpliwość interpretacyjna dotycząca kwoty bazowej, rozstrzygnięta w uchwale Sądu Najwyższego z 14 czerwca 2006 r. Sąd Najwyższy w składzie orzekającym podtrzymuje wyrażony w tej uchwale pogląd oraz powołane na jego uzasadnienie argumenty, że emerytura obliczona na nowo nie stanowi nowego świadczenia.

Wysokość emerytury wyznacza tzw. część socjalna (24% kwoty bazowej) oraz część stażowa emerytury (1,3 % podstawy wymiaru za każdy rok okresów składkowych i 0,7% za każdy rok okresów nieskładkowych). Przepis art. 53 ust. 3 dotyczy przyjmowania do obliczeń określonej kwoty bazowej w zakresie części socjalnej emerytury. Przepis art. 53 ust. 4 wyłącza w pierwszym rzędzie zastosowanie przewidzianej art. 53 ust. 3 reguły dotyczącej kwoty bazowej w przypadku, kiedy zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia (wcześniejszej emerytury) podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Ponieważ mechanizm art. 21 ustawy znajduje zastosowanie do przypadków, kiedy emeryturę ustala się w następstwie osiągnięcia wieku, oznacza to w konsekwencji, że w przypadku dalszego podlegania ubezpieczeniu do obliczenia emerytury znajdą zastosowanie ogólne zasady ustawy emerytalnej regulujące wpływ podlegania ubezpieczeniu społecznemu (dalszego zatrudnienia) po nabyciu prawa do emerytury, także emerytury wcześniejszej, na pobierane dotychczas świadczenie. Są one zawarte w art. 110 ustawy emerytalnej. Zgodnie z tym przepisem wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w cało-

ści lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Stosownie do art. 15 ustawy emerytalnej, w celu obliczenia podstawy wymiaru emerytury (lub renty) należy wykorzystać między innymi element w postaci kwoty bazowej, o której mowa w art. 19 i która, zgodnie z tym przepisem, wynosi 100% przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone od ubezpieczonych składki na ubezpieczenie społeczne w poprzednim roku kalendarzowym.

Równocześnie jednak art. 53 ust. 4 ma charakter przepisu szczególnego w stosunku do art. 110 ustawy przez to, iż przewidziane w tym ostatnim przepisie zasady znajdą zastosowanie dopiero w przypadku, kiedy zainteresowany, pobierający wcześniejszą emeryturę, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu. Przy krótszym okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu wysokość wcześniejszej emerytury będzie ustalana zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 1 w związku z ust. 2 pkt 1 i w związku z art. 53 ust. 3, tzn. przy zastosowaniu „tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru”.

Wymóg podlegania przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu, a także wymagania art. 110 dotyczące tego, że nowy wskaźnik podstawy wymiaru musi być wyższy od poprzedniego Trybunał Konstytucyjny w powołanym wyroku uznał za zgodne z Konstytucją.

Z przytoczonych motywów orzeczono jak w uchwale.

=====